

Het oerwoud aan verkeersborden in de Sint-Jansstraat woekert dag na dag voort. Binnenkort hebben ze hier meer oud ijzer dan asfalt. Hier niet parkeren, daar niet parkeren, zus lopen, zo lopen. Met een zwier aan het stuur gooit Lexi haar Harley met het voorwiel op het trottoir en schampt net niet de gevel van De schoolmeester. Laat ze maar komen met hun boetes. Dat ze maar op hun tellen passen voor de burger die na een zware dag een moment van ontspanning heeft verdiend. Met een strijdlustige laatste brul zet ze haar motor af, hangt haar helm aan het stuur en marcheert het café binnen.

‘Een borreltje, Cor!’ roept ze nog voor ze de deur achter zich heeft dichtgetrokken.

‘Ook eentje voor de geduldige vriendin, graag.’ Saar zit op haar kruk aan de toog.

Lexi gooit haar armen om de nek van haar vriendin. ‘Saartje, sorry. Ik ben te laat vertrokken, ik weet het. En dan die heraanleg van de straat nog. Ze verkloten hier heel het dorp, en niemand zegt er iets van.’

‘Wacht maar tot er gebroken benen en verstuikte enkels van komen, dan zul je ze wel horen,’ gaat Saar mee in Lexi’s klaagzang.

‘Heb jij nieuwe klinkertjes nodig in deze straat, Saar, heeft hier iemand nieuwe klinkertjes nodig? Ik dacht het niet. Jij, Cor?’

Cor schudt zijn hoofd. ‘Natuurlijk niet, maar vertel eens, is Laetitia goed geïnstalleerd?’

Met een strak gebaar slaat Lexi haar borrel achterover. Ze heeft absoluut geen zin om te vertellen over het internaat. Samen met Laetitia had ze de chambrette verkend, vier houten muren zonder plafond in een slaapzaal die voortaan doordeweeks haar dochters thuis zou zijn. Het was er koud. In de naburige chambrette klonken gedempte snikken. Van de moeder of de dochter, of van allebei. Laetitia en Lexi deden of ze het niet hoorden, en lieten hun handen zwerven in de ruimte. Behalve een kleerkast in hetzelfde hout als de muren en een wastafeltje met koud en warm water, stond er ook een bed dat ze samen opmaakten met het zachtste flanellen laken van thuis en het nieuwe donsdeken.

Nadat alle meisjes geïnstalleerd waren namen ze deel aan de rondleiding en aan het einde van de rondleiding leek Lee klaar om afscheid te nemen.

‘Mamaatje,’ zei ze, ‘tot vrijdag,’ en onder alle bravoure schuilde onzekerheid en Lexi had haar een knuffel gegeven en was achteruit weggelopen terwijl de tranen over haar wangen liepen. Net als toen die keer in het ziekenhuis, had ze gedacht, toen Lee onder het mes moest voor een mysterieuze buikpijn die Lexi de stuipen op het lijf had gejaagd en die later bleek te zijn

veroorzaakt door een darm die zich eigenwijs door een of andere wand had geboord waar hij niets te zoeken had en die bezig was af te sterven, wat weleens gebeurde bij erg magere kinderen, mevrouw, had de dokter gezegd.

Tot in de operatiezaal was Lexi meegegaan en ze had zich kloek gehouden, met haar dochters hand stevig in de hare, maar toen de anesthesist Laetitia een masker opzette en vroeg om in te ademen en tot tien te tellen en de hand in de hare slap werd bij drie, was ze geheel overstuurd naar buiten gerend. Een uiterst geduldige, meer dan begripvolle verpleegster met een paar troostende armen was erin geslaagd de paniek te doen dalen.

Nu waren er geen troostende armen, want de andere ouders zaten gevangen in hun eigen bekommernissen en Lexi was naar de parking gestrompeld en pas toen ze veilig in haar auto zat had ze de huilbui laten komen. Dat kan en wil ze niet vertellen aan Cor en Saar, maar omdat ze toch recht hebben op een verslagje zegt ze: ‘Alles goed, iedereen flink geweest.’ En voegt eraan toe: ‘Tot op de parking.’

‘Kwam ze je nagelopen, wilde ze mee naar huis? Ik wist het, Lexi, ik zeg het je al de hele tijd!’ Lexi snuft en lacht. ‘Cor toch! Er was maar één sukkel en dat was ik. Ik heb me flink gehouden tot op de parking, tot ik in de auto zat en maar bleef wachten op de klap van Laetitia’s portier. Ik vertrek nooit voor ik die klap heb gehoord.’

‘Nooit?’ grinnikt Saar. ‘En wat met die keer dat je haar bij de turnkring ophaalde en parkeerde onder de eik met de giga wortels? Ken je dat verhaal, Cor?’

Lexi weet wat Saar gaat vertellen, Cor weet het ook, het verhaal gaat al langer mee.

‘Het achterportier schoot uit Laetitia’s hand en klapte vanzelf dicht doordat de auto scheef stond en wat deed mevrouw hier? Ze ging ervandoor en liet haar bloedeigen dochter onder die boom staan.’

‘Niet langer dan een paar minuten!’

‘Lee panikeert gelukkig niet gauw. Dat heeft ze wel geleerd met zo’n moeder.’ Saar klopt haar op de arm. ‘Ze trekt haar plan, geloof mij, en zaterdagmiddag zitten jullie hier weer samen aan de pasta.’

‘Iets anders nu,’ zegt Cor, die een beetje gepikeerd kijkt, ‘hoe was het op de opendeur gisteren? Lee heeft me met haar nieuwe app voor blinden een foto van zichzelf op een trike gestuurd.’

‘Ze vond het geweldig. De foto met de trike staat ook op haar Instagramprofiel, Saar.’

Saar, die leeft met haar gsm in haar hand, heeft het meteen gevonden.

‘@Lee_takesoff. Origineel. Voilà, mijn hartje krijgt ze. En de trikeman ook. Wat een stuk!’ Saar zoomt in op het gezicht van Leo. Zijn broeierige blik, de lijntjes rond zijn ogen, de groeven rond zijn mond.

‘Mislukte Hells Angel,’ zegt Cor.

‘Leo heet hij. Hij had direct een klik met Laetitia.’

‘Met jou ook zo te zien aan je oogjes.’ Saar kijkt Lexi oplettend aan.

Saar heeft het mis, zoals gewoonlijk.

‘Ik ken die kerel...’ begint Cor, ‘kijk niet zo ongelovig allebei, ik zie wat ik zie en ik weet wat ik zeg, ik ken hem. Hij komt hier, in het café, en nooit met die groteske brommer, ook niet met een andere brommer trouwens. Met de fiets. Met een bandana op zijn kop. Waarom is dat, denk je? Ik vind dat raar.’

‘Raar?’ antwoordt Saar. ‘Lexi rijdt toch ook niet de hele tijd op haar Harley rond en ze draagt toch ook wel eens andere kleren, Cor. Hoewel er op sommige outfitjes na twintig jaar stilaan wat sleet begint te komen, als je ’t mij vraagt.’

Saar probeert haar er al langer van te overtuigen om samen te gaan shoppen.

‘Met deze bink in beeld zul je toch echt over een nieuwe garderobe moeten nadenken, Lexi. Zolang je er als een lijkbidder bij blijft lopen, gaat het er nooit van komen.’ Saar dempt haar stem zodat alleen Lexi kan horen wat ze zegt. ‘En misschien is hij wel de man die bij jou de juiste knop weet te vinden. Ik geloof er nog in, hoor, en jij moet dat ook doen.’

Lexi zucht. Saars weigering om zich neer te leggen bij wie en wat ze is, of liever: bij wie en wat ze niet is, begint stilaan irritant te worden. Zij, Lexi Callier, voelt zich nu eenmaal niet aangetrokken tot mannen. Ook niet tot vrouwen. En wat is er mis met haar kleren? Zwart is van alle tijden.

‘Doe ze eens uit de doeken, Lexilief,’ zegt Saar.

‘Wat?’

‘Die ondeugende plannen waar je op zit te broeden.’

Lexi is te moe om nog langer in Saars fantasie mee te gaan. ‘Ik denk aan mijn bed, Saar, en aan slapen, ik moet morgen fris zijn voor mijn afspraak met de president van de Sons of Jinx.’

Het protest van Cor dat ze had verwacht komt er prompt. Een afspraak! Waar en waarom in godsnaam?

‘In hún clubhuis? Toch niet in je eentje?’ roept hij uit.

Ook Saar wil weten waarom.

Lexi's uitleg over haar journalistieke plannen wordt op ongeloof onthaald. Onderzoeksjournalist? Net nu Laetitia door de week weg is op internaat, net nu Lexi eindelijk meer tijd heeft om plezier te maken, om alles te doen waar ze al jaren niet aan toe komt. Cor en Saar ratelen door elkaar heen.

'Buikdansen, Lexi, we gingen samen leren buikdansen. Straks zijn we te oud.'

Saars lichaam is gemaakt om te dansen, haar lange rode haren, haar rondingen. En dan Lexi ernaast, schraal en recht als een streep.

'Gun het me, Saar. Ik weet wat ik doe.'

Met een bruske beweging grist Cor hun glazen van de toog. 'Tijd om op te kramen, mensen.'

Hij tikt met zijn knokkel op de toog. 'Heb jij nog één moment voor mij, Lexi?' vraagt hij.

Wat hij van haar wil, weet ze niet, maar dat ze er nu geen zin in heeft, weet ze wel.

Morgen is een nieuwe dag.

Het abrupte einde van de avond heeft iedereen ontvuld en Lexi en Saar lopen samen naar buiten, de frisse lucht in. Achter hen sluit Cor met een kordate dreun de deur van het café.

'Zeg eens, waarom wilde Cor dat je bleef? Ik vind dat hij de laatste tijd anders doet tegen jou. Is hij geïnteresseerd, Lexi?'

'Stop ermee, Saar.' Ze neemt haar helm van het stuur en draait het contactsleuteltje van haar Harley om.

'Jullie twee samen, misschien zou het niet slecht zijn,' dramt Saar door. 'Op zijn leeftijd hoeft jeeuwel niet zo nodig meer. Precies wat jij zoekt. En je hebt meteen een opa voor Laetitia. Ik ontferm me wel over de trikeman.' Het donker draagt haar stem en haar lach te ver. Of te hoog, want boven hun hoofden wordt met een klap een raam gesloten.

Om Saars nonsens te overstemmen zet Lexi haar motor aan.

'Doe me een plezier, Lexi,' zegt Saar boven het geronk uit. 'Bel me als je buitenkomt bij de Hells Angels. Zodat ik weet dat je nog leeft. Doen, hé.'

Lexi steekt haar duim op en gooit haar been over haar zadel. Met een zwaai van haar arm neemt ze afscheid en rijdt met slippend achterwiel de rijweg op.

Het is kouder dan ze dacht. Donkerder ook. Langs deze weg wordt vanaf middernacht de verlichting gedoofd. Van over de Dijle komt een vochtige mist aangewaaid en de kou dringt door haar dunne leren jasje. Met de klep van haar helm opengeklapt rijdt ze met een slakkengang de

bochtige weg af die met de rivier mee meandert. Dadelijk is ze thuis. Meer dan wat ook verlangt ze naar de warmte van haar bed op deze laatste dag van haar oude leven.

Lexi Callier, onderzoeksjournalist. Ze proeft de woorden op haar tong. Nu alleen hare excellentie Anna meekrijgen in haar plannen, haar ervan overtuigen dat de Jinx-reportage zal knallen.

Als Anna hoort van de afspraak zal ze niet anders kunnen dan overstag gaan.

Voor haar wielen schiet iets over de weg. Een tel te laat knijpt ze haar remmen dicht en met de rand van haar voorwiel tikt ze het aan. Ze slikt de gil in haar keel door en stopt. Het is een haas. Heel even blijft hij zitten en kijkt verdwaasd recht in haar koplamp. Dan vlucht hij het veld in. Die redt het wel. Ze klapt het vizier van haar helm naar beneden en geeft gas. Met geroutineerde bewegingen stuurt ze haar motor door de bochten, links, rechts, nog een keer naar links en een laatste keer naar rechts. Na al die jaren kent ze de kronkels van de weg uit het hoofd. Op dit uur is er niemand meer onderweg en ze gunt zichzelf het plezier dat het rijden haar geeft. In haar benen tintelt de vermoeidheid, maar ze spant haar spieren aan en legt zich schuin, laat zich zakken in de bocht die uitnodigend voor haar ligt, nog wat lager, tot haar voetsteuntje heel even de grond aantikt. Nu! Een genster, een flits en precies op het juiste moment veert ze weer recht. Een stoot adrenaline giert door haar lichaam. Sterk voelt ze zich plots, wakker en machtig, klaar voor wat het ook is dat haar te wachten staat.